

Predica de la Zürich

(Doamne, mi-e sete!)

Duminică, 22 mai 1988, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul. Noi credem din toată inima că aceasta este ziua mântuirii, este ziua harului, o zi minunată. Doar când ziua harului se va sfârși, atunci va începe ziua Domnului în care trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. În vremea aceea noi nu vom mai fi aici pe pământ. Pavel a scris foarte clar în 1 Tes. 5:4-5: „*Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei*”.

Când am cântat refrenul cântării: „Ungere sfântă odihnește-te asupra mea” am fost copleșit de gândul care m-a străpuns, că tocmai ungera este aceea care ne învață totul. Este Duhul lui Dumnezeu care ne luminează lucrurile, ne descoperă lucrurile viitoare și ne permite să înțelegem ceea ce au spus și au scris prorocii și apostolii inspirați de Duhul. De aceea este scris în 1 Ioan 2:27 că bine este doar așa cum ne învață ungera. Și întotdeauna ungera ne învață conform Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea tot ceea ce învățăm și practicăm astăzi în biserică trebuie comparat cu ceea ce a fost învățat și practicat la început. Nu este admis a se face comparația unei biserici locale cu o altă biserică locală. Unitatea de măsură este și rămâne Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu cred că pentru noi, ca Biserică a Cuvântului care crede așa cum zice Scriptura, trebuie să vină o restituire totală. Altfel nu merge! Trebuie să sosească timpul în care Mat. 25 se va împlini, când cele neînțelepte vor recunoaște că cele înțelepte au mai mult decât ele. Și că, dintr-o dată, neînțeleptele vor veni și vor striga celor înțelepte, zicând: „*Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelilele*” (Mat. 25:8). Trebuie să fie descoperită diferența dintre cei ce L-au crezut pe Dumnezeu și cei ce nu L-au crezut pe Dumnezeu. Dar astăzi

încă nu vezi această diferență. Dimpotrivă, astăzi, la noi este mai multă liniște ca oriunde altundeva. Când vii în astfel de adunări, aproape că ți se face rușine când te gândești cât de lipsiți de viață suntem noi și adunările noastre. Dar aceasta este așa poate doar datorită faptului că am fost copleșiți de Cuvântul lui Dumnezeu; eu sper că acesta este motivul pentru care este așa.

Cred că noi cei de aici din Europa Centrală avem o astfel de mentalitate, că nu putem manifesta direct în exterior ceea ce simțim în interiorul nostru. Voi deja o puteți vedea la prietenii noștri din Italia. Dacă ajungeți în Milano, atunci vedeți că totul este încet și fără viață. Dar cu cât mergeți mai spre Sud veți vedea că, cu atât mai vioi sunt oamenii și prin urmare și adunările lor.

Dar aici nu este vorba de reacția noastră omenească. Fiecare să reacționeze așa cum reacționează el, dar important este ca nimeni să nu imite ceea ce face altul, ci fiecare personal să fie cuprins de Duhul lui Dumnezeu, copleșit de Cuvânt, apucat de harul lui Dumnezeu, iar reacția poate fi așa cum este. Important este ca să vină o reacție conform cu ceea ce se petrece în interiorul nostru, noi să putem reacționa sincer și cinstit. În mod deosebit frații de culoare o au cel mai simplu, ei n-au nevoie de timp de gândire, de încălzire până începe serviciul divin, ci ei sunt întotdeauna bine dispuși.

Știți voi că în anul 1906, pe strada Asuza din Los Angeles se adunaseră pentru rugăciune doar oameni de culoare? În Los Angeles erau oameni de culoare care au trăit turnarea Duhului Sfânt. Acel bărbat care a fost folosit în mod deosebit de Dumnezeu, vedea foarte rău cu un ochi, dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lui. Duhul lui Dumnezeu a căzut peste toți cei prezenți în acea încăpere și astfel a avut loc începutul mișcării penticostale la începutul secolului al XX-lea. Dumnezeu a știut exact de ce a folosit astfel de oameni. Mai întâi, pentru că cu aceștia nu a avut mari greutăți. Duhul lui Dumnezeu, ungera sfântă se odihnea peste ei. Un frate a vizionat o înregistrare video a unei adunări din Lubumbashi și mi-a spus că reacția oamenilor a fost atât de puternică, și că ce frumos ar fi dacă am transpune atmosfera de acolo în acest loc, pentru ca și aici să vină o astfel de atmosferă și bună dispoziție. Nu-i așa frate Knige? Așa ai spus.

Dar indiferent cum este, noi știm că pentru toate lucrurile Dumnezeu a hotărât timpul și ceasul. Noi am avut răbdare până astăzi și vom fi răbdători până la sfârșit. Noi nu dorim și nu putem s-o luăm înaintea lui Dumnezeu, dar suntem pregătiți ca să înaintăm împreună cu El. Avem Cuvântul ceasului, avem făgăduințele pentru acest timp, iar acest lucru ne smerește și înveselește în același timp. Așa cum ne învață ungera, așa este bine. Ungerea se întoarce de fiecare dată înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Ce a făcut Isus mai întâi, după ce fusese uns? Cine cunoaște trăirea din Lc. 4? El a deschis Cartea la prorocul Isaia, a citit cuvintele din acel loc și apoi a spus: „*Astăzi s-au împlinit, înaintea ochilor voștri, cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit*” (vers. 21). Așadar, Duhul lui Dumnezeu, ungera sfântă nu merge de la o carte la alta. Ci ungera se întoarce la o singură Carte, la Biblie, la Cuvântul lui Dumnezeu. Ungerea nu întreabă aici, acolo și nici dincolo, ci ea Îl întreabă pe Dumnezeu. Iar răspunsul pe care îl dă Dumnezeu este deja dat în această Carte, în Cuvânt. Acest lucru este foarte frumos.

Când scriu câteodată despre lucruri profetice și apoi, fără greutate, fără ajutor sau intervenția proprie, văd legăturile, văd cum se împletesc unele cu altele, atunci mă gândesc: aceasta este minunat, este Duhul Sfânt. El ne descoperă viitorul, ne leagă cu trecutul, ne aduce la zi, în starea cea mai nouă. Dumnezeu nu este „Eu am fost” sau „Cel care voi fi”, ci El este „Eu sunt Cel ce sunt”. El stăpânește peste trecut, prezent și viitor. Nu este nimic din ceea ce a fost despre care El să nu fi știut și nu este nimic din ceea ce ar veni fără ca El s-o fi planificat deja în planul Său înaintea întemeierii lumii. Astfel noi putem intra în odihna Dumnezeului nostru, în buna știință că El va încheia totul în mod glorios.

Cred că a fost miercuria trecută când dintr-o dată m-am gândit la noi toți care purtăm în noi nădejdea că la revenirea Domnului noi vom fi răpiți și nu vom fi lăsați în urmă. Noi credem, așa cum este scris, că trupurile noastre vor fi schimbate și vom fi ridicați în sus. Este corect ce am spus? O credem din toată inima? Amin. Amin. Desigur. Voi vedeți că deja aceasta este atmosfera potrivită. Da, „Aminul” a fost destul de bun, foarte bun.

Dar acum mergem un pas mai departe. Noi credem din toată inima, și aici mă includ și pe mine, eu cred sută la sută că eu voi avea parte de răpire când Domnul va reveni, eu cred că trupul meu și trupurile noastre vor fi schimbate. Dar știți voi ceva? Când avem o mică problemă în trupul nostru, atunci noi n-avem suficientă credință că Dumnezeu poate îndepărta acel lucru mărunț, poate vindeca acea boală și poate face totul bine. Atunci noi începem să șchiopătăm cu credința noastră, umblăm cu cărjele credinței noastre. Pe de o parte, avem uriașa credință că la revenirea Domnului noi vom fi înnoiți, schimbați și transformați din cap până-n picioare și vom fi tineri. Dar pe de altă parte, când sosește timpul cercetării credinței noastre, ca să credem că Dumnezeu poate lua de la noi o mică suferință pe care o avem, atunci ne cuprinde frica și tremurul și cumva ne vine atât de greu. Haideți ca începând de azi să ne încredem în Dumnezeu în toate situațiile, să-L credem cu adevărat pe Dumnezeu. El care ne va transforma întregul trup, oare nu ne poate înnoi El un mădular? Nu poate El interveni și repara? Nu poate El vindeca? Este scris: „*Eu sunt Domnul, Medicul Tău care te vindecă*” (Ex. 15:26). Noi am auzit-o și în predica fratelui Branham, rugăciunea pentru bolnavi este o parte a Evangheliei, este o parte a lucrării de mântuire. Împreună vrem să ne încredem în Domnul.

Acum vă vom mai destăinui ceva. Cine a ascultat cu atenție, ieri a putut auzi afirmația: „Darul pe care mi l-a dat Dumnezeu nu este pentru mine, nu este pentru folosul meu personal. Darul pe care mi l-a dat Dumnezeu este pentru voi”. Fratele Branham spunea: „Dacă eu Îl rog pe Dumnezeu pentru ceva, atunci eu trebuie să aștept și se pare că răspunsul nu vine”. Iar apoi el a adăugat: „Voi sunteți aceia care puteți activa și beneficia de darul pe care mi l-a dat Dumnezeu”.

Acum vine. Un frate care se îmbolnăvește are un necaz foarte mare și de aceea are nevoie de ajutorul altora. De aceea este scris în Iacov 5:14-15: „*Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși...*”.

Așadar nu este rugăciunea fratelui sau sorei bolnave, ci este rugăciunea bătrânilor, a fraților care se roagă cu credință pentru sora

sau fratele bolnav. Dar este altfel cu bolnavii necredincioși care iau parte la adunările de evanghelizare, fiindcă ei au posibilitatea de a crede. În această situație, sora sau fratelui bolnav îi lipsește credința. Aceasta este o situație foarte neobișnuită, de aceea în Scriptură indicațiile sunt date diferit. Dacă citiți în Marcu 16, acolo este scris: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură...își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa*”. Dar dacă un frate se îmbolnăvește, trebuie să-i pe cheme pe bătrânii bisericii, care îl vor unge cu untdelemn în Numele Domnului și apoi se vor ruga pentru bolnav. Dumnezeu va asculta rugăciunea bătrânilor făcută cu credință și va însănătoșa pe cel bolnav; și dacă sora sau fratele bolnav a făcut păcate, îi vor fi iertate. Vă rog frumos folosiți această ordine biblică! Aici sunt prezenți frați care slujesc ca bătrâni ai Bisericii. Vă rog beneficiați de ofertă! Dacă cineva este bolnav, vă rog nu plecați acasă cum ați venit, ci chemați-i pe bătrâni, lăsați-vă unși cu untdelemn în Numele Domnului, iar ei să se roage cu credință pentru voi, pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie confirmat. Permiteți-mi să citesc pe scurt unele versete biblice, iar după aceea vom mulțumi împreună.

Citim din Evrei 13:20-21: „*Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor; să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin*”.

Cine dorește s-o mai audă o dată? Cine dorește ca să devină așa în viețile noastre, pentru ca nu doar s-o citim? Acum ne ridicăm în picioare și conștienți pe deplin, să ascultăm încă o dată acest Cuvânt și să-l primim în interiorul nostru cu dorința directă de a se întâmpla cu noi așa cum este scris și exprimat aici.

Citim încă o dată Evrei 13:20: „*Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor...*”. Acest Cuvânt de aici este foarte, foarte clar. Dar acum urmează ceva ce ne privește pe noi: „*să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui...*” (vers. 21). Cine dorește acest lucru? Amin. Noi toți. Vers. 21: „*să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi*

ce-I este plăcut, prin Isus Hristos". Cine dorește plăcerea aceasta: „Acesta este fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc *plăcerea Mea*”? V-o mai citesc încă o dată vers. 21: „*să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin*”.

Ne rugăm. Doamne, atotputernicule Dumnezeu, noi ne-am adunat înaintea Feței Tale. Tu ne-ai descoperit planul Tău de mântuire, ai dăruit făgăduințe, le-ai pus pe sfeșnic și ne-ai călăuzit până aici. Acum Te rugăm ca Tu să lucrezi în noi ceea ce *Îți* este plăcut, pentru că noi nu suntem în stare s-o facem. Facă-se voia Ta, vie *Împărăția* Ta, Numele Tău să fie slăvit și proslăvit, Cuvântul Tău să fie confirmat și poporul Tău să fie binecuvântat cu fiecare binecuvântare a lui Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. O, Dumnezeule, adu Tu astăzi o atmosferă cerească în mijlocul nostru. Fie ca Tu să Te simți bine în mijlocul nostru și să ne binecuvântezi din bogăția harului Tău, în Numele lui Isus. Amin. Amin.

Când citim astfel de cuvinte devenim conștienți că ne aflăm în prezența lui Dumnezeu. Ba mai mult, noi suntem înaintea Lui ca o carte deschisă; și mai mult decât atât, suntem conștienți că vom da socoteală pentru fiecare predică ținută; eu pentru că o predic, iar voi, pentru că o ascultați și apoi ce ați făcut cu cuvintele pe care le-ați auzit în predică, și anume dacă ați permis Cuvântului să-și împlinească în viețile voastre scopul pentru care a fost trimis. Noi suntem conștienți pe deplin că ne aflăm în Casa lui Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu. Da, suntem adunați înaintea Feței lui Dumnezeu, ca să ascultăm Cuvântul curat al lui Dumnezeu, ca să ne lăsăm binecuvântați de Dumnezeu. Noi toți știm că legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat în Hristos, prin Sângele Mielului, este un legământ veșnic. Aceasta a spus-o Domnul, iar Cuvântul Său ne mai vorbește și astăzi: „*acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou*” (Mat. 26:28). Un nou Testament, un nou legământ. Dumnezeu nu ne-a socotit vina, ci ne-a iertat și ne-a împăcat cu Sine. Ca niște împăcați, acum mai avem doar o singură dorință: ca Dumnezeu să lucreze în noi totul, pentru ca noi să putem împlini voia Lui. Eu sunt de părerea că toți am ajuns la acest punct, că nu doar spunem sau mărturisim cu buzele, ci suntem și convinși și gândim așa:

facă-Se voia Ta! Mă puteți crede. Nu doar în domeniul spiritual, ci eu doresc ca, în practică, voia lui Dumnezeu să se împlină în viața mea.

Nu știu dacă voi o puteți înțelege cum vreau s-o exprim. Dar acum noi ne îndreptăm spre ultima fază înaintea revenirii Domnului. Nu știm câtă vreme va mai dura, dar știm un lucru: că într-o zi, dintr-o dată, se va împlini ceea ce este scris în Apoc. 22:11: „*Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!*”.

Va fi o perioadă scurtă de timp în care fiecare va rămâne în starea cum a fost surprins chiar într-o anumită clipă. Dar aceia care cu adevărat se află în Biserica lui Dumnezeu vor crește atât de puternic în omul dinlăuntru încât vor ajunge să trăiască o dezlănțuire deplină a puterii lui Dumnezeu. Va fi o lucrare scurtă, dar puternică a lui Dumnezeu în mijlocul alor Săi. Dar ceilalți nu vor mai putea înainta. Fratele Branham a spus foarte clar acest lucru în predica „Suflete care sunt închise în închisoare”. Ei nu vor mai putea ieși afară din lucrurile în care vor fi surprinși în acel moment. Dar încă mai este timpul harului, încă mai putem veni la Domnul și știm că El ne ascultă, că El ne ajută și ne dăruiește har.

În ceea ce privește ziua de astăzi, mai ales referitor la trăirile Cincizecimii, doresc să citesc din două, trei locuri din Vechiul Testament, pentru ca voi să știți că a fost o confirmare și totul s-a întâmplat întocmai așa cum a fost făgăduit în Vechiul Testament. Citim din Ioel 2:28-29: „*După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea*”.

Când Duhul lui Dumnezeu îl umple pe un om, atunci el are o trăire supranaturală, este un eveniment supranatural pe care nu-l produce omul. Ci este un izvor divin care face să izbucnească din tine râuri de apă vie, așa cum a spus Domnul Isus în Ioan 7, făcând referința la făgăduința din prorocul Ioel.

Citim Ioan 7:37-39: „*În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din*

inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.» Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”.

Am înțeles noi totul bine? În proroci este dată și scrisă făgăduința că Dumnezeu va turna din Duhul Său peste orice făptură. Începutul a fost făcut cu Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Și începând din ziua Cincizecimii, aceeași trăire, același Duh, aceeași natură divină stă la dispoziția tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

Domnul i-a spus femeii de la fântână: „*Femeie, dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!»*, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie...*Dacă vei bea din apa pe care ți-o voi da Eu, în veac nu-ți va mai fi sete”*. Aici în acest loc este scris că Domnul nostru a strigat cu voce tare: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”*.

Acum am o întrebare foarte practică: căruia din mijlocul nostru îi este sete cu adevărat? Cine însetează cu adevărat pe viață și pe moarte? Care dintre voi simțiți că lănceziți și că trebuie să beți apa vieții pentru că altfel muriți? Cui îi este sete să vină și să bea. Cui nu-i este sete, vede fântâna, își vede de gândurile lui, îi vede pe alții bând, dar apoi se gândește: „deocamdată îmi merge bine și pe moment chiar nu-mi este sete”. Fraților, trebuie să devină altfel! Trebuie să fim atât de însetați, încât să nu mai putem rezista, să ne ridicăm privirile în sus și să strigăm: „Doamne, mor de sete!”.

În Ioan 7:37 este scris că în ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Domnul a strigat: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”*. Cui îi este sete? Însetezi? Ce este scris în predica de pe munte? „*Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!*” (Mat. 5:6). Dumnezeu a făgăduit că va trimite o foamete în țară, o foame după auzirea Cuvântului și o sete după primirea Duhului lui Dumnezeu, pentru ca Cuvântul pe care l-am auzit și primit să devină Duh și viață în noi. Dacă nu, atunci Cuvântul care are viață în sine, înțepenește într-o formă formală moartă, dacă noi care am devenit credincioși nu ne lăsăm făcuți vii prin Duhul.

Fie ca Domnul să ne-o dăruiască cu adevărat, ca să însetăm după botezul cu Duhul Sfânt, să avem în noi o dorință atât de mare

astfel încât nimeni să nu-și mai risipească gândurile, întrebând cum va fi și ce vor zice oamenii, ș.a.m.d. Doar un singur lucru să ne mai preocupe, însetați, să strigăm, rugându-L fierbinte: „Doamne, îmi este sete! Nu mai rezist, mor pe drum. Te rog din suflet dăruiește-mi apa vieții!”. Și ce frumos este scris aici în Ioan 7:39: „*Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit*”.

Care este starea ta de astăzi? Care este starea mea? Însetăm noi? Suntem noi o inimă și un suflet? Suntem adunați în unitate înaintea lui Dumnezeu? Este totul în ordine în viața noastră personală și în Biserică pentru ca Domnul să poată cobori? Ieri am auzit și acest lucru referitor la cât de blând este Porumbelul. La cel mai mic lucru, o mică ieșire, o mică apucătură nepotrivită și El pleacă.

Oh, de ne-ar deveni dorința inimii ca pur și simplu să începem să umblăm cu Dumnezeu! Să umblăm cu Dumnezeu și să avem părtășie cu Dumnezeu. Da. Cine are părtășie cu Dumnezeu și după serviciul divin, pe stradă, în mașină, la lucru și peste tot unde ne aflăm și umblăm? Cine practică zilnic părtășia cu Dumnezeu? Cine o face? Spuneți! Depinde de aceasta. Nu doar să ne facem datoria noastră și să fim de părerea: „acum este duminică, este adunare și totul trebuie să decurgă frumos în rânduială”. Nu! Noi trebuie să începem să trăim și să umblăm cu Dumnezeu, să menținem părtășia cu Dumnezeu prin rugăciune, prin citirea Cuvântului și prin cântările care ne copleșesc, astfel încât să începem să facem voia lui Dumnezeu. Mai întâi, începutul pornește cu umblarea cu Dumnezeu pentru ca voia Lui să ne poată fi descoperită.

Încă un Cuvânt privitor la sete. Isus a spus: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura*” (Ioan 7:37-38).

În noi izbucnește un izvor. Mai întâi, peste sămânța divină care a fost pusă și este în noi, vine Duhul lui Dumnezeu și aduce la suprafață natura divină. Noi am spus-o foarte clar: Sângele Mielului a isprăvit răscumpărarea și iertarea. Întreaga vină ne este ștersă. Dar noi nu ne oprim aici, ci în interiorul nostru trebuie să aibă loc o înnoire și o naștere din nou. Trebuie să devină așa cum a scris Pavel

corintenilor: „*dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*” (2 Cor. 5:17). Cine dintre noi poate spune așa ceva? Cine poate mărturisi așa ceva, că în viața lui totul s-a făcut nou? Este deja totul nou sau ne aflăm în procesul de înnoire? Nașterea din nou are loc în clipa când viața nouă iese la suprafață pe deplin. Celelalte pot fi durerile nașterii, pentru ca viața să-și croiască o cale. Dar când are loc nașterea din nou, atunci o viață divină nouă ia ființă în noi.

Fratele Branham a făcut o comparație minunată cu nașterea pământească. El a spus că, atunci când are loc o naștere, în exterior totul din jur este într-o mare dezordine, sunt țipete, plânsete și vaiete, curge apă și sânge, ș.a.m.d. Dar dintr-o dată străpunge o viață nouă. Se poate întâmpla ca odată cu izbucnirea unei treziri să fie suspine, plânsete și vaiete. Dar apoi încep durerile nașterii. Așa trebuie să vină peste noi, pentru ca să poată fi născut ceva ce nu este invizibil, ci ceva care se poate lăsa văzut înaintea lui Dumnezeu. În prorocul Isaia există această mustrare: „*Am zămislit, am simțit dureri și, când să naștem, am născut vânt*” (Is. 26:18). Voi toți cunoașteți sfânta Scriptură.

Vă întreb: au fost născuți copii ai lui Dumnezeu în Biserica lui Dumnezeu? Sau doar au venit oameni care s-au alipit? Dorim să spunem clar și deslușit: ne bucurăm de toți care vin la adunare. O mie de oameni îmi plac mai mult decât cinci sute și cinci sute de mii mai mult decât o mie. Dar fie că ar fi o mie, fie cinci sute de mii, nu vor aduce nimic pe cântarul lui Dumnezeu dacă aceștia își fac doar prezența în adunare. Ci numai dacă Dumnezeu a putut isprăvi lucrarea harului în viețile lor. De aceea în ochii lui Dumnezeu nu numărul mare de oameni contează, ci fiecare în parte, personal, acela căruia Dumnezeu îi poate vorbi. Eu vă spun, oricine a vrut să aibă o legătură cu Dumnezeu, acela a fost contactat de El. În aceste zile El ne-a vorbit prin Duhul și Cuvântul Său foarte puternic.

Doresc să citesc un alt Cuvânt din prorocul Isaia 28 de la vers. 11, Cuvânt pe care îl găsim și în Noul Testament. Citim din Isaia 28:11-13: „*Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia, Domnul. El îi zicea: «Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de*

odihnă!» Dar ei n-au vrut să asculte, și pentru ei cuvântul Domnului va fi: «Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură («Fă una, fă alta, fă una, fă cealaltă» – lb. germ.), poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo», ca, mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț, și să fie prinși”.

Aici este un Cuvânt cuprinzător, cu toate că textul este foarte scurt. Aici sunt descrise două grupuri. O parte care ascultă, se lasă contactați de Dumnezeu și prin Duhul se lasă călăuziți în odihna lui Dumnezeu; ei intră în odihnă, scapă de toate lucrările proprii și apoi se odihnesc în Dumnezeu. Iar ceilalți, care nu vor să asculte, lor li se va spune: „Fă una, fă alta, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo, ca, mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț, și să fie prinși”. Aceștia din urmă nu vor ajunge ținta. Ceea ce eu văd ca fiind foarte ciudat este faptul: dacă le dai oamenilor sarcini grele de purtat ei sunt gata să le urmeze; așa ceva se întâmplă și în cercurile creștine evlavioase unde oamenilor li se trasează sarcini de purtat pe care ei trebuie să le execute și anume cât timp să țină post, ș.a.m.d., pentru ca ei să poată ajunge la țintă. Dacă cineva este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu ca să postească atunci s-o facă.

Dar permiteți-mi s-o spun clar și deslușit: Numai dacă omul aude glasul lui Dumnezeu din vestirea Cuvântului și vede Golgota ca o lucrare de răscumpărare isprăvită va ajunge să se odihnească de lucrările proprii, pentru ca apoi să se odihnească în Dumnezeu. Cine nu primește descoperit acest lucru va fugi peste tot, va fi o dată aici, o dată dincolo, căutând soluția: „Asta-i soluția. Cealaltă-i soluția”; și oamenii sunt ruși încoace și încolo. Unul spune: „Fă aceasta! Fă cealaltă!”, pentru că ei sunt de părerea că în felul acesta vor primi mântuirea. Câți „experți” există în această generație care au o învățătură deosebită pe care și-o pun pe sfeșnic și apoi spun pe scurt: „Dacă n-o primiți atunci nu veți avea parte de răpire”. Nu! Nu fă una și cealaltă, nu fugi într-un loc sau într-altul, nu! Ci vino în credința în Isus Hristos, odihnește-ți sufletul în Dumnezeul tău.

Aici este scris și v-o mai citesc încă o dată din Is. 28:11: „*Ei bine! Prin niște oameni cu buze bălbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia, Domnul*”. Acum ascultați! „*El îi zicea: «Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de*

odihnă!»” (vers. 12). Ce a spus Isus atunci? „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi înviora, vă voi da odihnă sufletelor voastre*” (Mat. 11:28).

Tu n-ai nevoie de o învățătură ca să fii mântuit. Tu ai nevoie de Isus Hristos și de lucrarea de răscumpărare isprăvită pe Calvar, ca să fii mântuit. Abia apoi este la locul potrivit și este necesară învățătura corectă în Biserica Dumnezeului celui viu. Odihnește-te în Dumnezeu! Ce este scris în scrisoarea către evrei cu referire la Iosua? Este scris că el n-a putut conduce poporul Israel în odihna lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu a hotărât o altă zi, *un astăzi. Astăzi* dacă auziți glasul Lui. Există o odihnă pregătită pentru poporul lui Dumnezeu. Cine se odihnește deja în Dumnezeu, în buna știință mântuitoare: „sunt răscumpărat, am primit har și știu: «nimic nu mă mai poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru!»?

Să nu primiți nimic de la cineva care vine pe la voi și vă spune: „Fă una, fă cealaltă”! Faceți doar un singur lucru: doar credeți în lucrarea de răscumpărare isprăvită care a avut loc pe crucea Golgotei, intrați în odihna lui Dumnezeu și lăsați-i pe toți ceilalți în pace, pentru ca și ei să intre în odihna lui Dumnezeu.

Aici în continuare, în vers. 12 este scris: „*Dar ei n-au vrut să asculte*”. Și tuturor celor ce nu vor să asculte li se spune cum este scris aici în Is. 28:13: „*și pentru ei cuvântul Domnului va fi: «(«Fă una, fă cealaltă» – lb. germ.), învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo, ca, mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț, și să fie prinși»*”. Apoi ei ajung din nou în captivitatea sistemelor religioase. Câți au ieșit de după gratiile închisorilor religioase și apoi au fost închiși din nou într-o altă închisoare religioasă și mai grea?

Însă pe acela pe care îl eliberează Fiul lui Dumnezeu acela este cu adevărat liber. Biserica lui Dumnezeu nu este ținută împreună prin prescripții, ci este botezată printr-un singur Duh, într-un singur Trup și noi ne suntem mădulare unii altora. Când a scris scrisoarea către corinteni Pavel s-a referit la acest Cuvânt din Isaia și l-a încadrat pe prorocul Isaia în Lege într-un mod excepțional.

Citesc din 1 Cor. 14:20: „*Fraților, nu fiți copii la minte; ci la răutate, fiți prunci, iar la minte fiți oameni mari* („oameni maturi” – lb. germ.). *În Lege este scris: «Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, AȘA VORBEȘTE DOMNUL»*”.

Aici în 1 Cor. 14 este același cuvânt pe care l-am citit înainte din Is. 28. Pavel, acest bărbat al lui Dumnezeu, a luat acest Cuvânt și l-a folosit în scrisoarea către corinteni și a încadrat totul biblic într-un mod frumos. Eu nu știu cine dintre voi simte pe deplin împreună cu mine. Dar eu mă bucur de faptul că aceeași ungeră care s-a odihnit peste proroci și apostoli se odihnește și acum asupra noastră; că vedem ce au văzut ei, înțelegem cum au înțeles ei, botezăm cum au botezat ei, credem cum au crezut ei. Același Duh călăuzește în aceeași direcție, descoperă același Cuvânt și aceleași taine. Noi putem spune pe drept că n-am șezut la picioarele unui Gamaliel și nici nu suntem ucenicii prorocilor, dar putem spune că Duhul lui Dumnezeu care ne călăuzește în tot Adevărul ne-a descoperit partea profetică, prin Duhul, așa cum ne-a fost descoperită întreaga învățătură prin har. De fiecare dată când putem încadra biblic vedem cum Vechiul și Noul Testament ne sunt aduse la un numitor comun într-o armonie divină. Atunci inima mea strigă și tresaltă de bucurie, căci noi știm că aici nu este duhul unui om care tâlmăcește și lucrează, ci este Duhul lui Dumnezeu Cel ce ne face legăturile și ne descoperă înțelesul și contextul. Eu mă bucur că, după ce a amintit Cuvântul din Isaia, Pavel a folosit AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Ce exprimare minunată! Aceasta n-am spus-o eu. Acest lucru este scris aici în Biblie. S-ar putea ca unii care n-au citit Biblia împreună cu noi, să se gândească: „profetul Isaia a scris doar atât: *«Voi vorbi poporului acestuia prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină. Și nici așa nu Mă vor asculta»*”. Pavel, un bărbat pus de Dumnezeu, a mai scris în 1 Cor. 14:21 că aceste cuvinte din Is. 28:11 sunt AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Și așa și este. Întregul Cuvânt al lui Dumnezeu este AȘA VORBEȘTE DOMNUL, a fost inspirat de Duhul lui Dumnezeu și apoi a fost exprimat. Bărbați sfinți mânați și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu au vorbit și au scris pentru ca noi să ne găsim orientarea și direcția, să știm ce să credem.

Acum ascultați mai departe cum apostolul Pavel face această legătură în 1 Cor. 14:22: „*Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși*”.

Și acest lucru este foarte, foarte important de știut. Să spunem că noi ținem un serviciu divin, suntem în adunare, așa cum este descris biblic în acest verset. Apoi se ivește că în adunarea noastră vin oameni străini, ca de exemplu din Japonia, China sau vreun alt loc. Și dintr-o dată Duhul lui Dumnezeu vine peste adunare, și cineva vorbește în limba maternă aceluia oaspete sau oaspeților. Ce se întâmplă după aceea? Aleluia! Atunci se întâmplă ceva măreț, supranatural, puternic. Acei necredincioși trebuie să mărturisească că Dumnezeu este în mijlocul vostru și Duhul lui Dumnezeu este în lucrare. Prin urmare darul vorbirii în limbi nu este un semn pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși.

Eu vorbesc în limbi din anul 1949, dar nu știu câți m-au auzit vorbind vreodată în limbi în public. Știți ce a spus Pavel, care era un bărbat al lui Dumnezeu? Este scris în 1 Cor. 14:18-19: „*Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă*”.

Vorbirea în limbi își are locul ei. Dacă citiți aici în 1 Cor 14:2 puteți vedea că este vorba despre rugăciunea individuală prin care sora sau fratele respectiv se zidește pe el însuși. Da, puteți citi acest lucru. Dar dacă darul vorbirii în limbi este lucrător în Biserică, atunci trebuie să fie prezent ori darul tălmăcirii, ori să fie un străin căruia Dumnezeu vrea să-i vorbească, să i se adreseze în limba lui pentru ca el să înțeleagă. Dar dacă astăzi ne-am referi mai adânc la această temă atunci ne-ar lua prea mult timp ca să putem încadra totul biblic. Vă rog să ascultați în continuare împreună cu mine ce este scris aici și imediat vom ajunge la încheiere.

Citim 1 Cor. 14:23-25: „*Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și din cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni? Dar, dacă toți prorocesc, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este*

încredințat de toți, este judecat de toți („se simte judecat de toți” – lb. germ.). Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru”.

Eu mi-aș dori ca, pe rând, totul să fie găsit în ordinea divină, după turnarea Duhului Sfânt. Noi credem că Dumnezeu va trimite ploaia târzie și că trebuie s-o dea. Da. Ploaia timpurie vine în timpul semănatului, atunci când se seamănă sămânța, iar ploaia târzie vine în timpul recoltei. În prorocul Zaharia este scris că Dumnezeu va trimite ploaia timpurie și târzie în același timp și că secerătorul va veni imediat după plugar. Atunci va fi semănat și secerat în același timp. Lăudat să fie Numele Domnului pentru aceasta. Dumnezeuul nostru poate aduce rodul peste noapte.

În această legătură doresc să vă mai dau un singur exemplu. În zilele lui Moise ei au vrut să știe cine a fost pus de Dumnezeu în slujbă, iar pentru aceasta toți și-au adus toiiegele lor. Acolo a fost adus și toiagul lui Aaron. Apoi toate toiiegele au fost puse în chivotul legământului. Iar în ziua următoare toiagul lui Aaron nu mai era o bâță uscată, ci era un pom care dăduse rod, care înverzise, făcuse muguri, înflorise și copsese migdale. Celelalte toiiege au rămas exact așa cum fusese înainte, niște bâte uscate.

Dumnezeu este un Dumnezeu care face minuni. Trebuie să ne predăm mai mult Lui, să căutăm părtașia cu El, să începem să umblăm cu El și să fim pregătiți să împlinim voia Lui. Fie ca El să ne dăruiască har, ca nu doar s-o fi spus sau să ne-o dorim, ci s-o gândim așa și în inimă. El să ne facă bine, după harul și făgăduința Lui, în Numele lui Isus. Amin.